

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

www.uidder.org • Haziran 2008 • No:3

İstihdam Paketi mi Soygun Paketi mi?

Patronların hizmetkârı AKP hükümeti, işçi sınıfının kazanılmış haklarını birer birer gasp ediyor. SSGSS sürecine benzer bir işçi tepkisiyle de karşılaşmayan AKP hükümeti, İstihdam Paketi adı altındaki patronlara kıyak paketini tereyağından kıl çeker gibi Mecliste yasalaştırdı.

Yeni yasa, patronların yükünü epeyce hafifletiyor. Bu paketle kapitalist devlet egemen sınıfa büyük bir kıyak yapmış oldu. Emekçiler içinse yasanın ifade ettiği şey tam anlamıyla bir soygundur. Patronlar bu yasayı işçilerin yararına yapılan bir düzenleme olarak göstermekten geri durmuyorlar. Güya bu yasayla işsizlik önlenecek, yatırımlar çoğalacak, yeni iş alanları yaratılacak, böylece işsizlik azalacak!

Oysa gerçek hiç de böyle değil. Yasanın içeriğine baktığımızda, sunturlu yalanlarla kandırıldığımız açıkça görülecektir. İşçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulan ve işsiz kaldıkları zamanlarda yararlanacakları söylenen İşsizlik Sigortası Fonu patronlara peşkeş çekiliyor. Şu ana kadar İşsizlik Fonunda tam 33 katrilyon lira birikmiş. Aç gözlü patronlar, işçilerden kesilen ama işçilere geri ödenmeyen bu devasa fonu ceplerine indirmek istiyorlar.

İşçilere ödenmeyen paralar, güya yatırımların çoğaltılması ve yeni iş alanları yaratılması adına patronların "yükünün" hafifletilmesinde kullanılacak. Yeni işe alınacak kadınlar ve 18-29 yaş arası gençler için patronların ödemesi gereken sosyal güvenlik primi 5 yıl boyunca İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanacak. Yani işçilerden kesilen, işçiler işsiz kaldığında aç kalmamaları diye onlara geri verilmesi gereken paralar devlet eliyle patronlara aktarılıyor.

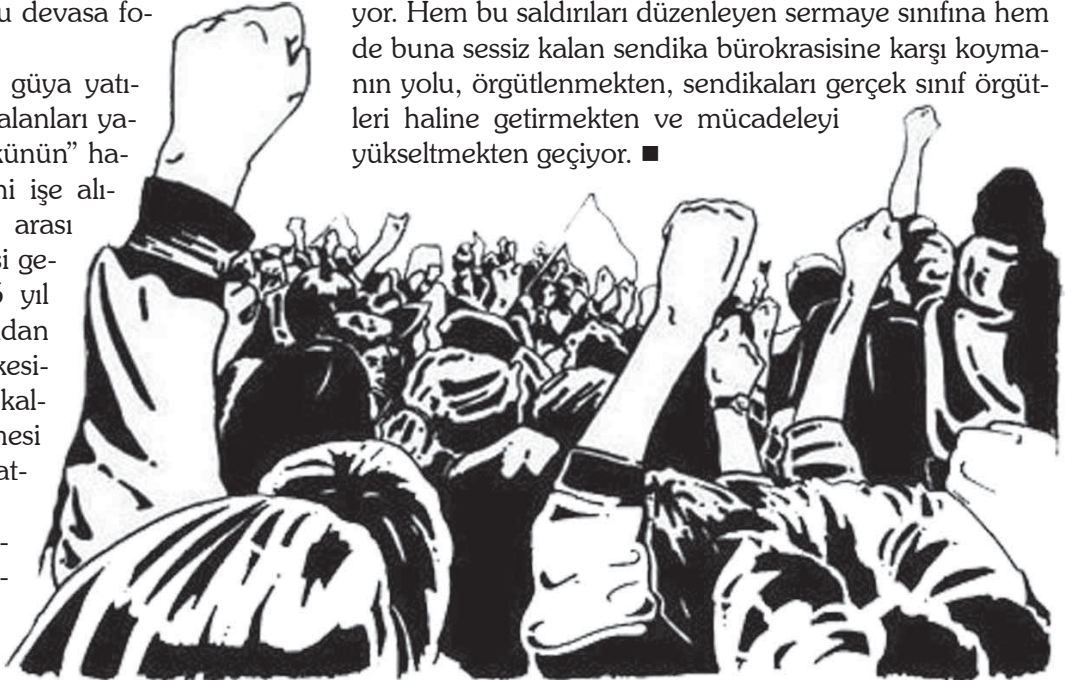
Üstelik sözde işsizliği azaltacağı söylenen bu uygulama aksine işsizliği daha arttıracak. Patronlar, 30 yaşın üstündeki

işçiler yerine daha genç yaşta işçileri çalıştırmayı tercih edecekler. Büyük çoğunluğu asgari ücretle çalıştırılacak genç işçilerle kadın işçiler, ücretlerin asgari ücret düzeyine çekilmesinde büyük bir baskı unsuru olarak kullanılacak. Ayrıca sendikalı işyerlerinde örgütlülüğün belkemiğini oluşturan deneyimli işçilerin kıyıma uğramasının da önü açılacak. Tüm bunların işçi sınıfının yararına olduğunu kim söyleyebilir?

İstihdam Paketi çocuklu kadın işçilere zaten sınırlı olarak tanınan kreş ve anaokulu hakkını da gasp ediyor. Yani kadınlara üç çocuk yapın diyen Başbakan Erdoğan'ın kadınlar umurunda bile değil.

AKP hükümeti GAP'ı tamamlamak için de İşsizlik Sigortası Fonuna göz dikmiş durumda. Fonun önemli bir kısmı, bu proje kapsamında devlete ve sermayeye peşkeş çekiliyor. Bu sayede Kürt sorununun çözüleceği palavraları da sıkılıyor. Oysa GAP ne işçilerin ne de Kürt halkının derdine derman olacaktır.

İşçilerin aklını karıştırarak onların yararınaymış gibi gösterilen İstihdam Paketi, aslında onların birikmiş fonlarının ve sosyal haklarının gasp edilmesi anlamına geliyor. Hem bu saldırıları düzenleyen sermaye sınıfına hem de buna sessiz kalan sendika bürokrasisine karşı koymanın yolu, örgütlenmekten, sendikaları gerçek sınıf örgütleri haline getirmekten ve mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. ■

Esnek Çalıştırma: Daha Yoğun Sömürü

70'li yıllarda Batı Avrupa'da temelleri atılan "esnek çalıştırma" yöntemleri, günümüzde neredeyse tüm dünyaya yayılmış durumda. 90'lı yıllardan sonra kualsız ve dizginsiz sömürünün önünü açmak için yaygınlaştırılan bu yöntem, özel sektörden devlet sektörüne dek her yerde uygulanıyor. Günümüzde genç işçiler kaybettiklerinden bihaber, esnek çalıştırma yöntemleriyle çalıştırılıyorlar.

Esnek çalıştırma ile amaçlanan, maliyetleri düşürmek ve sömürüyü arttırmaktır. Esnek çalıştırmanın sonuçlarından bazıları, artan meslek hastalıkları ve iş kazaları, düşen ücretler, uzayan çalışma süreleri, hafta sonu tatilinin ortadan kaldırılması ve büyüyen işsizliktir.

Paydos zili çalmak bilmiyor

Esnek çalıştırma ile birlikte 8 saatlik işgünü tarihe karıştı. 8 saat dolunca atık paydos zili çalmıyor. 3 veya 4 saat daha ilave çalışma dayatılıyor. Patronların daha çok kâr etmeleri için, dinlenme günümüz olan Pazar günü de normal çalışma gününden sayılıyor. Ayrıca bizlere 3 vardiya yerine 12 saat üzerinden 2 vardiya çalışma dayatılıyor. Esnek çalıştırma işgününün keyfi olarak uzatılması ya da kısaltılması, çalışma saatlerinin belirsizleşmesi anlamına gelmektedir. Patronların işleri kötüye gittiğinde de iyiye gittiğinde de esnek çalıştırma devreye sokuluyor. Bunun bir başka adı, saatli çalışma. İş varsa çalış ve ücretini al, yoksa çalışma ve aç kal! Ne uzayan iş saatlerinin ne de eritemeyen stokların sorumlusu biz olmadığımız halde, fatura bizlere çıkartılıyor.

Patronlar sendika düşmanı

Esnek çalıştırma işçiler aleyhine farklı çalışma biçimlerini içeriyor. Geçici çalışma, çağrı üzerine çalışma, ödünç çalıştırma, taşeronluk sistemi... Tüm bunların sonucunda, kadrolu olarak çalışmak artık iyice zorlaşıyor. Patronlar işlerine geldiği gibi işçi çalıştırıyorlar. Kapıda işsizler ordusu biriktikçe işçi bulmak onlar için sorun olmuyor. Kadrolu işçilere özgü sosyal haklar, ikramiyeler, tatil hakkı vb., esnek iş sözleşmeleriyle ortadan kaldırılıyor. Her yerden fişkıran taşeron firmalar da bu mantığın bir uzantısıdır. Alt işveren olarak büyük fabrikalara sokulan taşeronlar, işçileri bölme-

nin, birbirine düşürmenin bir aracı haline gelmiştir. Ayrıca taşeronlaştırma yöntemiyle sendikal örgütlenmeye büyük darbe vuruluyor. Tüm bunlarla, toplu halde hak aramanın, sınıf bilinci kazanmanın, dayanışmanın ve ortak mücadele vermenin önüne çeşitli engeller dikiliyor.

Esnek çalıştırmaya hayır!

Esnek çalıştırma yalnızca patronların sömürüyü arttırmasına değil aynı zamanda işçi hareketini bölüp parçalamaya yarayan bir uygulamadır. Bu saldırı karşısında bizler, en başta iş güvencesi, düzenli iş saatleri, düzenli hafta tatilleri, daha kısa bir işgünü ve taşeronluk sisteminin ortadan kaldırılmasını talep etmeliyiz. Bunun için bu talepler etrafında örgütlenmeliyiz. Biz haklarımıza sahip çıkmazsak, bilelim ki, patronların saldırılarının ardı arkası kesilmeyecek!

Neşe Plastik Grevi Sona Erdi

Tuzla Organize Sanayi Bölgesindeki Neşe Plastik işçileri 13 Mayıs'ta greve çıktılar. Sendika üyesi 141 işçinin çalıştığı fabrikada, ücretler konusunda yaşanan anlaşmazlık grevle sonuçlanmıştı. 12 yıldır Petrol-İş sendikası Kartal şubesinde örgütlü olmalarına rağmen oldukça düşük ücretler alan işçiler, grevi sendikanın her türlü yokuşa sürme girişimine rağmen başlatmışlardı. İşçilerin öfkelerini dindiremeyen ve üç kez grev oylaması yaptıran sendika

yönetimi, her seferinde işçilerden oy birliği ile "greve evet" yanıtını aldı.

12'şer saatlik iki vardiya halinde ve oldukça zor koşullarda çalışan işçilerin bu kararlılığı grev boyunca da devam etti. Nihayetinde, 18 gün süren grev sonucunda patronla sendika arasında anlaşma sağlandı. Anlaşma sonucunda 105 YTL seyyanen zam ve sosyal haklarda enflasyon oranında zam alan işçiler 1 Haziranda işbaşı yaptılar.

Bir kez daha görülüyor ki, işçilerin sendika bürokrasisine değil kendi öz güçlerine güvenmeleri ve kararlı bir mücadele vermeleri gerekiyor. Bu başarıldığı takdirde, birleşen ve örgütlenen işçilerin önünde hiçbir güç durmaz. ■

Kent Gıda İşçilerinden Protesto Eylemi

Kent Gıda çalışanları 6 Haziran cumartesi günü tepkilerini bir protesto eylemiyle dile getirdiler. Gece vardiyasından çıkan işçiler servislere binmeyerek sendika bürokratlarını protesto ettiler. Gündüz vardiyasındaki işçilerin de destek verdiği eyleme yaklaşık 800 işçi katıldı. Tek-Gıda-İş sendikası yöneticileri ise, internet sitelerinde, “toplular iş sözleşmesinin çok iyi geçtiğini, sendikanın ısrarcı ve takipçi bir duruşa sahip olduğunu, Kent Gıda işveren yetkililerinin günümüzde ağırlaşan ekonomik koşullarda iyi niyetli tutumları sayesinde önemli ilerlemeler sağladıklarını” yazmaktan geri durmuyorlar.

Kocaeli'nin Çayırova ilçesinde kurulu olan Kent Gıda fabrikasında yeni dönem toplu iş sözleşmesi işveren ve sendika yöneticilerinin anlaşmasıyla son buldu. Yaklaşık 6 ay süren görüşmelerde ücretler ve sosyal haklar konusunda tikanlıklar yaşanmış, bunun sonucunda karşılıklı olarak grev ve lokavt kararları alınmıştı. Kent Gıda işçileri özellikle ücret artışları, sosyal haklar ve çalışma koşullarının düzeltilmesi konusundaki istemlerini sendika temsilci ve yöneticilerine anlatmış, anlaşmanın istekleri doğrultusunda imzalanmasını talep etmişlerdi. Fakat toplu iş sözleşmesi işçilere danışılmadan imzalandı ve bu durum işçilerin büyük tepkisine neden oldu.

300 YTL brüt zam isteyen işçiler, sendika bürokratlarının kendilerine danışmaksızın, 180 YTL brüt zamma imza attıklarını öğrendiler. Tüm yaşananların yanında bir de sözleşmenin imzalandığını işveren temsilcilerinden öğrenen

Son noktada anlaşmadan işveren ve sendika yöneticileri memnun, fakat işçiler hoşnutsuz. Kent Gıda işçileri içlerine sinmeyen ve kendilerine danışılmadan imzalanan sözleşmeye iki yıl daha katlanmak zorunda bırakılmanın huzursuzluğunu yaşıyorlar. Daha önce işçilere “bakın göreceksiniz, büyük zamlar alacağız” diyen sendika bürokratlarıysa, görecekları tepkiden korktukları için fabrikaya gelmiyorlar.

Şunu unutmamalıyız ki, patronlara ve onların işbirlikçisi olan sendika bürokratlarına karşı tek güç işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Kent Gıda işçilerinin fabrikalarındaki sorunları çözmelerinin yolu da militan bir mücadele yürütmekten ve bu mücadele sayesinde hem patronu dize getirmekten hem de sendikalarını bürokratların sultasından kurtarmaktan geçmektedir. ■

Arçelik İşçilerinin Direnişi Devam Ediyor

Arçelik Çayırova tesislerinde bir taşeron şirkete bağlı olarak yükleme boşaltma bölümünde çalışan ve 2 Ocakta fabrika önünde direnişe geçen işçilerin mücadeleleri 170 günü geride bıraktı. DİSK Nakliyat-İş sendikasında geçen yıl örgütlenen Arçelik taşeron işçileri, Koç gurubunun sendikayı tanımayıp Arçelik'te yetkili olan Türk Metal-İş sendikasını dayatması sonucu direnişe geçmişlerdi.

Bölgedeki tüm eylemliliklere, basın açıklamalarına, mitinglere katılan direnişçi Arçelik taşeron işçileri, 20 gün boyunca direnişlerini Üsküdar Nakkaştepe'deki Koç Holding binası önünde sürdürdüler. İşçiler bu eylemin ardından tekrar Arçelik Çayırova tesisleri önündeki direnişle-

rine geri döndüler. Direnişin Arçelik'te 2000 işçiye kadro sağladığını belirten işçiler, “ekonomik sebeplerden dolayı buradaki sayımız düşse de mücadeleden vazgeçmeyeceğiz” diyerek kararlılıklarını ifade ediyorlar. ■

4000 Lastik İşçisi Grev Dedi ve Kazandı

Kocaeli'deki Goodyear, Brisa ve Pi-Krelli fabrikalarında çalışan ve DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikasında örgütlü olan işçiler 31 Mayıs'ta topluca greve çıktılar. Sendika ile işveren arasında yapılan görüşmeler sonucunda anlaşma sağlanamayınca Lastik-İş sendikası aldığı grev kararını 8 Mayıs'ta işyerlerine astı ve 31 Mayıs'ta grev başladı. İşçiler grev pankartını fabrika önlerine astılar ve "grev gözcüsü" önlüklerini giydiler.

4 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesinde işçiler, ilk altı ay için ücretlerine yüzde 12 zam yapılmasını, yıllık izinlerin düzenlenmesini ve sosyal haklarının artırılmasını talep ediyorlardı. Patronlar ise esnek çalışma adı altında

işçilerin tatil ve fazla mesai haklarının gasp edilmesini, yeni işe başlayan işçilerin düşük ücretle işe alınmasını dayatmış, yüzde 4,5'in üzerinde zammı kabul etmeyeceklerini bildirmişlerdi. Sonuçta 59 toplu sözleşme maddesinin 23'ünde anlaşma sağlanamadığından greve çıkmıştı.

ÜİD-DER olarak lastik işçilerini grevin 6. gününde ziyaret ettik ve haklı mücadelelerinde onların yanlarında olduğumuzu belirttik. ÜİD-DER'in desteğinden dolayı grevci işçiler çok mutlu olduklarını ve yaptıkları işin ne kadar doğru bir şey olduğunu bir kez daha gördüklerini söylediler. Konuştuğumuz bir işçi, "toplular sözleşmedeki 59 maddenin her biri bizim için önemli. Biz kırıntı istemiyoruz, sözleşmede bulunan doğal haklarımızı istiyoruz" dedi.

"Çalıştığımız lastik sektöründe son 20 yıl içinde alınan grev kararları hükümetler tarafından 'Milli Güvenlik' gerekçesiyle sürekli ertelendi. Sadece ücret için değil fabrika içinde uygulanan baskılara karşı da greve çıktık" diyen işçiler

"haklarımızın sonuna kadar arkasındayız ve geri adım atmayacağız" diyorlardı.

İhracatta da önemli bir paya sahip bu sektörde, grev lastik patronlarını oldukça zor durumda bıraktı. Stokların tümesiyle erimesi nedeniyle 15 gün içinde yüz binlerce dolarlık zarara uğrayan patronlar, bu yüzden dediğim dedik tutumlarından geri adım atmak ve sendikayla uzlaşmak zorunda kaldılar. Böylece 1990 yılından bu yana ilk kez, yüksek hakeme gitmeden ve grevi Bakanlar Kurulu kararıyla erteletmeden, patronlar enflasyon oranının üzerinde bir toplu sözleşmeye imza atmış oldular.

İmzalanan toplu sözleşmeye göre işçiler ilk altı ay için yüzde 6 ve geri kalan üç 6 ayda da enflasyon oranında zam alacaklar. Sosyal haklarda da enflasyon oranında artış yapılacak. Lastik-İş, kazanılmış hakların tümüyle korunduğunu ve bazı konularda iyileşmeler sağlandığını da belirtiyor. ■

Acerer Grevcilerinden Basın Açıklaması

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü Acerer Döküm işçileri grevlerinin 158. günde mücadelelerine devam ediyor. Acerer Döküm işçileri, saat ücretinin düşük olması, patronun ikramiyeleri azaltmaya çalışması ve fazla mesai ücretlerinin düşürülmesini dayatması nedeniyle 25 Aralıkta greve çıkmıştı.

Grevin 158. gününde Gebze Birleşik Metal-İş şubesi, Acerer Döküm fabrikası önünde bir basın açıklaması düzenledi. 30 Mayıs'ta yapılan bu basın açıklamasına Gebze Sendikalar Birliği, Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Petrol-İş sendikası, direnişte olan Nakliyat-İş üyesi Arçelik işçileri ve ÜİD-DER'li işçiler katıldılar.

Yaklaşık 200 kişi, sanayi girişinden fabrika önüne ka-

dar, DİSK Birleşik Metal-İş pankartı ve flamaları eşliğinde yürüdü. Yürüyüş sırasında, "Yılgınlık yok direniş var", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın onurlu mücadelemiz" sloganları hep bir ağızdan atıldı.

Basın açıklamasında, Birleşik Metal-İş Gebze şube başkanı Erdoğan Özer, bölgede yaşanan grevlerin ve direnişlerin önemini vurguladı. Erdoğan Özer, Arçelik, Şahin Motor, Bosal-Mimaysan işçilerinin mücadelelerini ve bu mücadeleler sonucu elde ettikleri kazanımları anlattı. Ardından, Acerer işçilerinin 25 Aralıktan bu yana sürdürdükleri mücadeleye değindi. Daha sonra sloganlar ve alkışlarla basın açıklaması sona erdi. ■

Unilever İşçisi Yalnız Değildir

Dilovası Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Unilever deposunda, Çıpa ve Şimşek adlı nakliye şirketlerinde çalışan işçiler sendikaya üye oldukları için işten atılıyorlar. 26 Mayıs Pazartesi günü 39 işçi işten çıkarıldı.

350 işçinin çalıştığı Unilever deposunda 6 ay önce örgütlenmeye başlayan ve Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikasına (TÜMTİS) üye olan işçiler, Çalışma Bakanlığın çoğunluk tespiti sonrası patronların kıyımıyla karşılaştılar. Sendikalaştıkları için işten atılan Unilever işçileri, fabrika önünde direnişe geçtiler. İşçiler, Çıpa ve Şimşek nakliye şirketi patronlarının baskı ve tehditleri karşısında yılmayacaklarını, mücadeleye devam edeceklerini belirtiyorlar. ■

Yörsan İşçisi Altı Aydır Direniyor

Balıkesir'in Susurluk ilçesinde kurulu olan Yörsan fabrikasında çalışan işçiler 5 Aralık 2007 tarihinden bu yana grevdeler. İşçiler direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Küçük bir mandıradan yüzlerce işçinin çalıştığı dev bir holdinge dönüşen Yörsan'ın tarihi, sermayenin nasıl da işçilerin sömürülmesiyle elde edildiğini gözler önüne seriyor.

Yörsan 1964 yılında üç kardeşin Ankara'da kurduğu küçük bir Limitet şirketti. Yıllarca üç kardeş dışında hiçbir işçinin çalışmadığı küçücük bir mandıra olarak kaldı. Ama 1979 yılında Susurluk'ta aldıkları mandıra ile sermayeleri hızla büyümeye başladı. Çünkü Yörsan kardeşler artık kendi küçük işletmelerinde çalışmıyor ve işçi çalıştırıyorlardı.

Yörsan şimdi Susurluk'ta geniş bir alan üzerine kurulu devasa bir fabrika! Son teknolojiye dayalı üretim yapıyor. Yörsan, büyüdüğü yıllar boyunca işçileri sömürmeye devam etti. Yörsan büyüdükçe işçilerin kazançları küçüldü. 15 yıl boyunca işçiler gece gündüz çalıştırıldı, düşük ücrete mahkûm edildi, sigortaları dahi yatırılmadı.

12 Eylül faşist darbesinin sağladığı geniş olanaklarla hızla büyüyen Yörsan'ın bir diğer özelliği de, "Yeşil Sermaye" olarak adlandırılan kesimlerin önde gelenlerinden birisi olmasıdır. Yörsan patronu sermayesini büyütme için dini de bir araç olarak kullanmaktan geri durmamıştır. Din söylemini dilinden hiç eksik etmeyen patron, dindar işçilere sürekli "biz çok çalıştık, hak yemedik, zengin olduk, siz de çok çalışın, siz de zengin olun" diyerek umut dağıtıyordu. Koşullara dayanamayıp hakkını arayan işçilere de "Âdemden beridir zenginle yoksul hep olmuştur, hep olacaktır" demektedir.

Uzun yıllar suskun kalan işçiler geçen yılın Temmuz ayından itibaren sendikalaşmaya başladılar. Tek Gıda-İş sendikası Yörsan işçileri adına yetki almak için dosyaları Çalışma

Bakanlığına gönderdi. Bakanlığın ilk işi örgütlenen işçileri Yörsan patronlarına ihbar etmek oldu. Bakanlığın ihbarıyla Yörsan patronları işçi kıyımına başladılar. Üçüncü gün tam 400 işçiyi kapının önüne koydu patronlar. Ama kapı önüne konan 400 işçi pes etmedi ve fabrikanın önünde direnişe başladı. O günden beridir direniş kararlılıkla sürüyor.

İşçilerin örgütlenmesine tahammül edemeyen patron, akla hayale gelmedik yöntemlerle direnişi kırmaya çalışıyor. Patron, direnişi kırmak için bir dönem fabrikada çalışan işçileri geri çağırdı. Ama eski işçiler fabrikaya gelir gelmez direnişteki işçilerin safına katıldılar ve sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini sergilediler. Umduğunu bulamayan patron bu defa stajyer adı altında çalıştırılan ve sigorta primleri dahi eksik ödenen işçileri çağırdı. Onlar da direniş yerine giderek yıllarca patronun kendi haklarını nasıl gasp ettiğini anlattılar.

Direnişi kırmaya çalışan Yörsan patronunun son oyunu Eskişehir'den işçi getirtmek oldu. İşçilere birçok vaatte bulunmuştu. Fabrikaya getirilen işçilerin nüfus cüzdanlarına ve telefonlarına el konuldu. Direnişçi işçiler hakkına yalan yanlış bilgilerle işçiler kandırılmaya çalışıldı. Patrona göre direnişteki işçiler vatan haini, din ve devlet düşmanı idiler! Fabrikada yatıp kalkan grev kırıcı işçiler 16 saatlik yorucu iş temposuna ancak üç hafta dayanabildiler. Üç haftanın sonunda kimliklerini ve cep telefonlarını bile almadan fabrikadan kaçtılar.

Eskişehir'den getirilen işçilerin bir kısmı işsizmiş, bir kısmı da asgari ücretle çalışıyormuş. Yörsan müdürleri kendilerine 750 YTL maaş, 8 saat çalışma ve birçok sosyal hak vaadinde buldukları için işlerinden ayrılarak gelmişler. Kandırıldıklarını anlayan işçiler Eskişehir'e geri döndüler.

İşçiler olmadan sermaye asla büyümmez. Biz işçiler bilmeliyiz ki, "rengi" ne olursa olsun hiç fark etmez, sermayenin amacı işçileri sömürmek ve büyüktür. Bu doğrultuda dini de vatani de aileyi de kullanmaktan çekinmezler. Onun için bizler başkalarına değil kendi örgütlü gücümüze güvenmeli ve mücadeleyi daha da yükseltmeliyiz! ■

Dünya Bizim Ellerimiz Üzerinde Dönüyor

Kamyon Sürücüleri Grevde

Petrol fiyatlarında yaşanan aşırı yükseliş, ulaşımdan gıdaya her alanda fiyat artışlarını da beraberinde getiriyor. Gıda fiyatlarındaki aşırı yükseliş geçtiğimiz aylarda dünyanın pek çok ülkesinde açlar ordusunu sokaklara dökmüştü. Benzer bir gelişme bu kez de petrol fiyatlarındaki artış nedeniyle yaşanıyor. İngiltere’de, İspanya’da, Güney Kore’de ve daha pek çok ülkede, balıkçılar, çiftçiler, kamyon şoförleri günler süren grevler ve çeşitli eylemler düzenlediler.

İngiltere’de tanker sürücüleri geçtiğimiz günlerde 4 günlük bir grev gerçekleştirdiler. Shell’e bağlı büyük bir firmanın işçileri olan tanker sürücüleri, ücretlerinin arttırılmasını istiyorlar. Sürücüler %13,2 zam isterken, firma %6,8’den fazla artışı kabul etmeyeceğini bildirmiş ve sendikayla firma arasındaki görüşmeler bu noktada kesintiye uğramıştı. Sürücülerin greve gitmesinin ardından, hükümet, petrol sıkıntısı yaşanmaması için bir Olağanüstü Hal Planını devreye sokacağını açıkladı. Buna göre, tüm petrol tekelleri ellerindeki stok miktarını ve satışlarını ortak bir veri merkezine bildirecekler ve böylelikle sıkıntı yaşanan bölgelere müdahale etme olanağı sağlanacak. Yani hükümet resmen grev kırıcılığına soyunmuş bulunuyor.

Kamyoncuların harekete geçtikleri bir başka ülke ise İspanya. İspanya-Fransa sınırında kilometrelerce uzunlukta kamyon kuyruğu yaşanıyor. Kamyoncuların yol kesme ve kontak kapama eylemleri, nakliyenin durması sebebiyle marketlerde de kuyrukların oluşmasına yol açtı. Hükümetin bir an önce eylemi sona erdirmeye çağrısı yaptığı kamyoncular, talepleri karşılanmadıkça eylemlerini sonlandırmayacaklarını söylüyorlar. Bu arada grevci kamyonculara devlet baskısı artarak sürüyor. Polis grevcilere saldırırken, 70’den fazla grevci tutuklanmış bulunuyor.

Çoğu kendi hesabına çalışanlardan oluşan sürücüler, büyük nakliye şirketlerinin artan petrol fiyatlarıyla başa çıkabildiğini, ama kendilerinin böyle bir şansını olmadığını belirtiyorlar. İspanya’da mazot fiyatlarında son bir yıl içinde %36 artış yaşanması kamyoncuları oldukça zor duruma sokmuş durumda. İspanya’daki balıkçılar da petrol fiyatlarındaki artışın olumsuz etkileri nedeniyle 30 Mayıs’tan bu yana grevdeler. Avrupa’nın pek çok ülkesinde balıkçılar, petrol fiyatlarındaki artışı protesto etmek üzere gösteriler düzenlemeye devam ediyorlar.

Portekiz’deki kamyoncu grevi ise, hükümetin petrol fiyatlarını kontrol altına alma sözü vermesi üzerine sona erdirildi. İspanya’da ve Portekiz’de yaşanan grevlerde, her iki ülkede de birer grevci yaşamını yitirdi. Grev hattındaki grevciler, kamyonlarını barikata doğru süren grev kırıcıları engellemeye çalışırken ezildiler ve hayatlarını kaybettiler.

Kamyon sürücülerinin grevde olduğu bir başka ülke ise Güney Kore. Petrol fiyatlarındaki artışı protesto eden ve ücretlerine %65 zam yapılmasını isteyen 13 bin sendika üyesi sürücü, 13 Hazirandan bu yana taşımacılığı ülke çapında bloke etmiş durumdadır. Gösteriler düzenleyen sürücüler, Busan dahil ülkedeki pek çok limanda taşımacılığı durdurdular. Bu durum, grev devam ettiği müddetçe ihracat ve ithalatın da felç olması anlamına geliyor. Grevi yürüten binlerce sendika üyesi sürücü, sendika üyesi olmayanların grevi kırma girişimlerini de engellemeye çalışıyorlar. Bunun yanı sıra, yüzlerce sendikasızsız sürücü greve destek veriyor.

Sürücülerin örgütlü olduğu sendika, başı devletle sık sık derde giren Kore Sendikalar Federasyonuna (KCTU) üye. KCTU, hükümetin grevci işçilerden birini dahi tutuklaması ya da grevcilere saldırması durumunda diğer sektörlerdeki üyelerini de harekete geçirerek genel grev ilan edeceğini duyurdu.

İran’da Haft Tapeh İşçileri Grevde

Üç aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi için 4 Mayıs’tan bu yana grevde olan Haft Tapeh şeker kamışı işçileri 19 Mayıs’ta kitlesel bir eylem gerçekleştirdiler. Grevdeki öncü rolleri nedeniyle gözaltına alınan 5 arkadaşlarının yargılandığı Şuş şehrine doğru yürüyüşe geçen 6 bin işçi, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Yürüyüşe halk da destek verirken, işçiler, 5 grevci öncü işçi için açılan davaların düşürülmesini ve ödenmemiş ücretlerinin ödenmesini talep eden sloganlar eşliğinde anayolu trafiğe kapattılar. Valilik binası önüne gelen işçilere bütün esnaf kepenk indirerek destek verdi. Burada kalabalık 10 bin kişiye ulaşmıştı. İşçilerin attığı bazı sloganlar şunlardı:

“İşçiler ölmeye hazırlar ama sefaleti kabul etmeyecekler!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Hapisteki işçiler serbest

birakılsın!” , “İran işçileri, bizi destekleyin!”

Haft Taped bir devlet işletmesi. İşçilerin ücret ödemelerini sürekli geciktiren ve üç aydır da ödemeyen İran devleti, işçilerin sendikalaşmalarını ve haklarını aramalarını engellemek için amansız bir baskı uyguluyor. 19 Mayıs'taki eylemde de bu baskı devam etti. Kenti çevre illerden gelen polis ekipleriyle kuşatmaya alan polis, işçilere çocuk, yaşlı, kadın demeden cop ve biber gazıyla saldırdı. Saldırıda pek çok işçi yaralanırken, iki işçi de tutuklandı. Buna rağmen işçiler pes etmediler ve eyleme devam ettiler.

Grevci işçiler ödenmemiş ücretlerinin ödenmesi ve tutuklu arkadaşlarının serbest bırakılmasının yanı sıra şu taleplerde bulunuyorlar: İşçilerin fişlenmesine son verilmesi, bu fişlemeyi gerçekleştiren şirket güvenlik şefinin görevden alınması, şirket genel müdürünün ve yönetim kurulunun görevden alınması.

İran'da işçilerin ve sendikaların üzerinde büyük bir devlet baskısı var. Grev yasak, mücadeleci işçiler aylarca tutuklu kalıyor ve işkenceden geçiriliyor. Buna rağmen son yıllarda işçi hareketinde belirgin bir canlanma söz konusu. Ücretleri ödenmeyen, sendikaları tanınmayan, greve gitmeleri engellenen işçiler, her türlü baskıyı göze alarak mücadeleye atılıyorlar. Bu mücadele yaygınlaştığı ve doğru bir yola kanalize edildiği takdirde, işçi hareketinin önünde en baskıcı rejimin bile duramayacağı açıktır.

Fransa'da Emeklilik “Reformu” Protesto Edildi

Fransa'da yüz binlerce işçi, emekli olabilmek için gerekli çalışma süresinin uzatılmasını ve emekli maaşlarının düşürülmesini öngören emeklilik “reformu”nu protesto etmek için 22 Mayıs'ta greve gitti. Aynı gün 153 şehir ve kasabada toplam 700 bin işçinin katıldığı kitlesel gösteriler düzenlendi. Paris'te düzenlenen protesto mitingine 70 bin işçi ve öğrenci katıldı. Mitinge göçmen işçiler de katıldılar.

Marsilya'da, limanların özelleştirilmesine karşı çıkan liman işçilerinin de destek verdiği miting 60 bin kişiyle gerçekleştirildi. Gösterilere Bordo'da 25 bin, Lyon'da 12 bin, Nantes'da 25 bin işçi katıldı.

Ülkede tren seferlerinin yarısı iptal olurken, elektrik, doğal gaz, posta ve Telekom işçilerinin yaklaşık beşte biri iş bıraktılar. Bir hafta öncesinde gerçekleştirilen eyleme kıyasla daha sınırlı olsa da, öğretmenler ve sağlık çalışanları da greve destek verdiler.

Tüm dünyada sermaye yanlısı hükümetler, emekli maaşla-

İsveç'te Sermaye Yanlısı Yeni Yasalar

■ İsveç'ten bir metal işçisi

İsveç'te sağ koalisyon hükümeti, komşu ülkelerden ucuz işgücü sağlanmasını kolaylaştırıcı yeni yasalar çıkarıyor ve patronlara daha fazla kâr sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya devam ediyor. Polonya'dan, Litvanya'dan ve diğer komşu ülkelerden işçi getirip saati 130 kron yerine 50 kron vererek, hem yerli işçileri işsizlikle tehdit ediyor hem de işçiler arasında rekabetçiliği, onlara karşı kini büyütürken, işçiler arasında düşmanlığı körüklüyor.

Mevsimlik işçilerden çok kâr ediliyor. Vergi vermeden, el altında hazır işçi. Bu ülkelerden gelen yoksul işçi kardeşlerimiz içinse burası daha fazla gelir sağlanacak bir ülke olarak algılanıyor. 3-5 işçi birlikte bir odayı paylaşınca, eldeki parayla çocuklarına bir dilim ekmeğe yerine iki dilim ekmeğe parayı gönderebiliyorlar.

Sömürünün modern biçimleri yasalarla güvence altına alınmaya çalışılıyor. Toplu sözleşmelerde ücret artışlarının frenlenmesi nedeniyle sendikalar bu duruma tepki gösteriyor. İsveç'te metal sektöründe faaliyet gösteren çeşitli Amerikan firmaları işçi çıkarmaya devam edeceklerini açıkladılar. Bunlar, dünya pazarındaki satışların düşmesini gerekçe gösteriyorlar. İşçiler arasında telâş ve umutsuzluk yaratarak işçi direnişlerini kırmayı hedefliyorlar. İşin ideolojik ve politik yönlerinin yanı sıra psikolojik yönleri de var. Moral bozmayı ve boyun eğdirmeyi hedefliyorlar. Latin Amerika'da esen sol rüzgârların fabrika bacalarını da saraçağından korktuklarından, ön hazırlık yapıyorlar.

Biz hayatı yaratan işçiler olarak dünyadaki gelişmeleri algıladığımız zaman, ortak sorunların ortak mücadeleyi zorunlu kıldığını görürüz. Dünya çapında dayanışmanın örgütlenmesi ve deneylerin paylaşılması zorunluluk haline gelmiştir. Ben de İsveç'ten kısa haberlerle sizlerle dayanışma içinde olacağım. Bu dünya bizim, hayatı yaratanlar bizleriz, yönetenler de bizler olmalıyız. ■

rını düşüren ve işçilerin ancak mezarda emekli olabilmelerine izin veren yasaları işçi sınıfına dayatmakla meşguller. Türkiye'de de son olarak Meclis'ten geçirilen SSGSS yasasıyla emeklilik yaşı 65'e, prim gün sayısı ise 7200'e çıkarıldı. Yani genç işçi kuşakları emekli olabilmek için yaklaşık 20 yıl prim ödeyecekleri bir iş bulmak ve bunu başarsalar bile ilk emekli maaşlarını alabilmek için 65 yaşını beklemek zorundalar. Bilindiği gibi AKP hükümeti yaş sınırını önce 68 olarak tasarlamış, ancak gelen tepkiler sonucunda bunu 65'e indirmişti.

Bugün Fransa'da 55-64 yaş arası işçilerin yaklaşık yüzde 40'ı çalışıyor, daha doğrusu çalışmak zorunda kalıyor. Avrupa Birliği, bu oranı 2010 yılına kadar yüzde 50'ye çıkarmayı planlıyor. Türkiye'de de hedef aynı.

Biz sesimizi yükseltmezsek, saldırıların ardı arkası kesilmeyecek. Kendimizi düşünmüyorsak çocuklarımızın geleceğini düşünelim. Onlara daha güzel bir dünya, yaşanması bir hayat bırakmak istiyorsak örgütlenelim ve mücadeleyi yükseltelim. ■

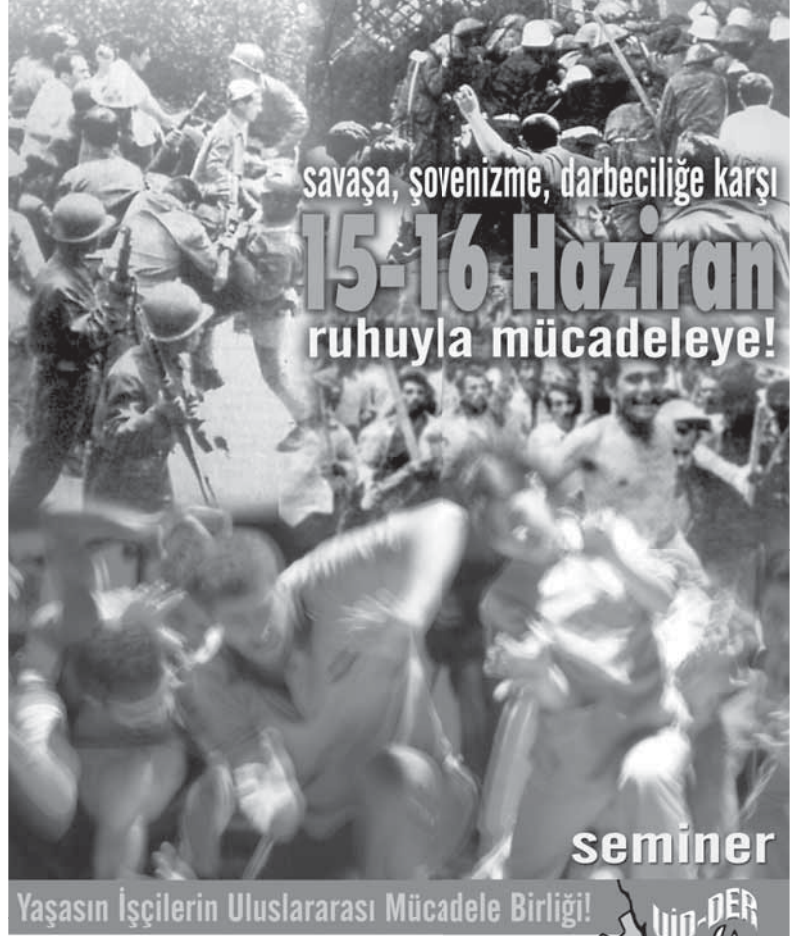
İşçi Dayanışmasını Büyütelim

İki yıl önce 15-16 Haziran Genel Direnişinin anmasıyla işçi kardeşlerimize merhaba diyen Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği, geçtiğimiz ay da yaşanan grev ve direnişlerde işçi kardeşlerimizin yanında oldu. Yaşanan grev ve direnişleri ziyaret edip, işçi dayanışmasına güç verdik. Biliyoruz ki, birimize yapılan haksızlık hepimize yapılmıştır. Sendikalaşma mücadelesi veren ya da grevde olan Arçelik, Unilever, TEGA, Neşe Plastik, Acerer ve lastik işçilerinin haklı mücadelesinin yanında olduk. Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerini protesto etmek için düzenlenen basın açıklamalarına ve 16 Haziran grevine katıldık. Grev ve direnişlerin başarıya ulaşması için işçi dayanışmasını ve mücadeleyi yükseltmek büyük önem arz ediyor.

Geçtiğimiz ay derneğimizin tüm temsilciliklerinde "1929 Ekonomik Krizi" konulu bir belgesel film gösterildi. Amerika'da başlayıp tüm dünyayı saran 1929 krizinin faturası işçi sınıfına ödetirilmiş ve bunun neticesinde açlık, işsizlik ve savaş insanlığa büyük darbeler vurmuştu. İkinci Dünya Savaşında 55 milyon insan sermayenin çıkarları için öldü, milyonlarca insan sakatlandı ve kentler yerle bir oldu. Tüm bu olanlardan, çürüyen kapitalist sömürü düzeni sorumludur. Krizsiz bir kapitalizm asla olamaz. Plansız, kâr hırsına ve rekabete dayalı bir sistemden insancıl ekonomik politikalar beklenemez. Ekonomik krizlerin ve emperyalist savaşların giderek tırmandığı günümüzde de, bu dersler geçerliliğini korumaktadır.

Derneğimiz işçileri ve ailelerini aydınlatmak için pek çok alanda etkinlikler yapıyor. Örneğin geçen ay, işçi ailelerinin çocukları için Gebze şubemizde bir çocuk filmi izlettik. Egemenler çocukların tazecik beyinlerini kendi ideolojileriyle doldurmak için her türlü yola başvuruyorlar. Eğitim sistemi ve medya çocuklarımızı egemenlerin istediği temelde şekillendiriyor. Yarının işçileri olan çocuklarımızın kendi safını erken yaşta seçmesine yardımcı olmak bizlerin görevidir. Bu bakımdan, Esenler şubemizin Çocuk Tiyatrosu üyelerinin yaptığı piknik ve bunun onlar üzerindeki etkisini dile getiren mektupları oldukça anlamlıdır. Tüm bunlar çocuklara yönelik etkinliklerimizin de amacına ulaştığını gösteriyor.

Haziran ayı içinde tüm şubelerimizde bölgesel piknikle-

rimiz de gerçekleşti. "Bir ağaç gibi tek ve hür bir orman gibi kardeşçesine" dizelerinde olduğu gibi, hep beraber şehrin karmaşasından uzakta UİD-DER'li sınıf dostlarımızla birlikteydik. Ortak soframız, müzik dinletimiz, yarışmalarımız, serbest kürsümüz ve sohbetlerimizle güzel bir gün geçirdik. Burjuva bencilliğinden uzakta, yardımlaşma ve paylaşma kültürümüzün tüm güzelliklerini yaşadık. Ayrılırken genç işçiler böylesi güzel günlerin hayatımızın her gününe yayılması için kapitalizme karşı mücadele vermemizin öneminden bahsediyorlardı.

38. yıl dönümünde 15-16 Haziran Genel Direnişi günlerini, UİD-DER'in tüm şubelerinde İşçi Özeğitim Gruplarının hazırladığı sunumla adeta yeniden yaşadık. Etkinliğimizde, tarihsel görüntüler eşliğinde, işçi korumuzun söylediği marşlar ve şiir grubumuzun okuduğu şiirler de yer aldı. İşçi sınıfının birliğinin, gücünün ve mücadelesinin adıdır 15-16 Haziran Direnişi! O tarihsel iki günün gösterdiği gibi işçi sınıfı mücadele etmeden kazanamaz.

Bugün sınıf mücadelesinin durgunluğuna bakıp aldanmayalım. Bugün böyle, ama yarınlar farklı olacak. Dünyanın dört bir köşesinde açların ayak sesleri duyuluyor, Türkiye'de ise işçi kitleleri giderek seslerini yükseltmeye başlıyorlar. UİD-DER işçi dayanışmasını örmeye ve mücadeleyi örgütlemeye çalışıyor. Tüm işçi kardeşlerimizi bu haklı ve onurlu mücadelede yerlerini almaya çağırıyoruz. ■

Ekonomik Krizler Devrimle Son Bulur

■ Bir matbaa işçisi

Pazar günü ÜİD-DER Bostancı Şubesinde “1929 Ekonomik Krizi” konulu bir etkinlik düzenlendi. Önce 1929 ekonomik krizini anlatan belgesel film gösterildi.

Belgeselde, ABD’de başlayan çöküşün tüm dünyaya dalga dalga nasıl yayıldığı ve ne tür sonuçlara yol açtığı, bizzat işçilerin tanıklığıyla anlatıyordu. Amerika, Avrupa ve Asya kıtası çöküntünün etkisiyle tam bir kaosa sürüklenmiş, her yerde işsizlik ve yoksulluk çığ gibi büyümüştü. Tüm dünyayı kasıp kavurmasına rağmen, krizden kazançlı çıkan, emperyalist kapitalist dünya düzeni olmuştu. İşçi sınıfı krizden bir devrimle çıkmayı başaramamıştı.

Belgesel filminden sonra kadın ve erkek işçi arkadaşlar sırayla söz alıp fikirlerini dile getirdiler. Krizin nedenleri, sonuçları ve bugün ne yapılması gerektiği hakkında açık ve coşkulu bir tartışma yapıldı. Önümüzdeki dönemde dünyada ve Türkiye’de krizin sonuçlarını çok da-

ha yakıcı bir şekilde hissedeceğimiz vurgulandı ve mutlaka örgütlü, devrimci bir hazırlık ile mücadeleye atılmak gerektiği savunuldu.

İzlediğimiz belgesel film bizlere şunu hatırlatıyordu: Hiçbir şeyi unutma! Kapitalizm hâlâ var olduğuna göre onun krizleri de var olmaya devam edecek. Bu çürümüş düzen krizleri eliyle kendiliğinden çökmüyor! Kapitalizm krizin kat kat daha ağır faturasını işçi sınıfının omuzlarına yüklemeye başladı bile. Güney Afrika’da yakılan siyah göçmenlerden Ege sularında boğulan Asyalı göçmenlere veya Tuzla’da

katledilen işçilerden Irak’ta katledilen yüzbinlere kadar, kapitalist düzen kâr ve rekabet uğruna dünyayı felâketlere sürüklemeye devam ediyor.

“Bu akıldışı düzene öfkelenmek mümkün değil ve mücadele etmekten başka bir seçenek yok” diyordu bir arkadaşımız. “Kapitalist krizlerin faturasını patronlara ödetirmek gerektiğini” söylüyordu başka bir arkadaşımız. Krizsiz bir dünya ancak “kapitalizmsiz bir dünya” olabilir diyen bir arkadaşımız ise, işçi sınıfının bunu başaracak güçte olduğunu belirtiyordu.

Gerçekten de öyle. İşçiler olarak birleşmemiz gerekiyor. Kapitalizm açlık, yoksulluk ve sefalet demek. Krizler hep işçi ve emekçileri vuruyor. Bundan dolayı mücadele etmekten başka çaremiz yok! ■

Patronlar İçin Dökecek Kanımız Yok!

■ Merter’den bir kadın tekstil işçisi

11 Mayıs Pazar günü ÜİD-DER Esenler Temsilciliğinde “Ateşkes” adlı bir film izledik. Film, birinci paylaşım savaşını anlatıyor. Almanya ve İngiltere arasında geçiyor; fakat İskoçlar da var, Fransızlar da. Yani çeşitli ülkelerden işçiler cephelerde savaşıyorlar. Patronlar daha geniş nüfuz alanlarına sahip olsunlar diye insanlar birbirlerini öldürüyorlar. Cepheye gönderilenler işçiler, emekçiler ve onların çocukları. Burjuvazi insanları milliyetçilik zehriyle dolduruyor ve “vatan, millet” diyerek cepheye göndermeye ikna ediyor. İnsanlar niçin savaştıklarını bilmiyorlar bile.

Fakat bu filmde durum farklıydı. Cephedeki askerler savaşmak istemiyorlardı. Yılbaşı akşamı iki taraf da kendi birliklerinde yılbaşını kutlarken, iki tarafın yüzbaşları ateşkes ilan ediyorlar. Ateşkes sonrası savaşan askerler bir araya gelmeye başlıyor ve birbirleriyle yemeklerini, içkilerini pay-

laşıp sohbet ediyorlar, şarkılar söyleyip birlikte eğleniyorlar ve dostça mevizlerine geri dönüyorlar. Çok mutlu olmuşlardı. Birbirlerini tanıdıkları için artık savaşmak anlamsız geliyordu onlara, ama burjuva devletler boş durmadı ve askerleri savaşmaları için başka cephelere gönderdiler.

Bizler artık patronların çıkarları için ölmek istemiyoruz. Paylaşım savaşları bizlerin çıkarına değil. Bizleri rahat bırakmalar gayet güzel birarada yaşarız. Bu sistem var olduğu gündün bu yana bizleri rahat bırakmadı. Eğer işçi sınıfı uluslararası örgütlülüğünü sağlayamazsa bizler de sınıf kardeşlerimizi öldürmeye zorlanacağız ve üçüncü dünya savaşı kapımızda. Bugün Irak’ta, Filistin’de ve Türkiye’de bir savaş var; insanlar katlediliyor.

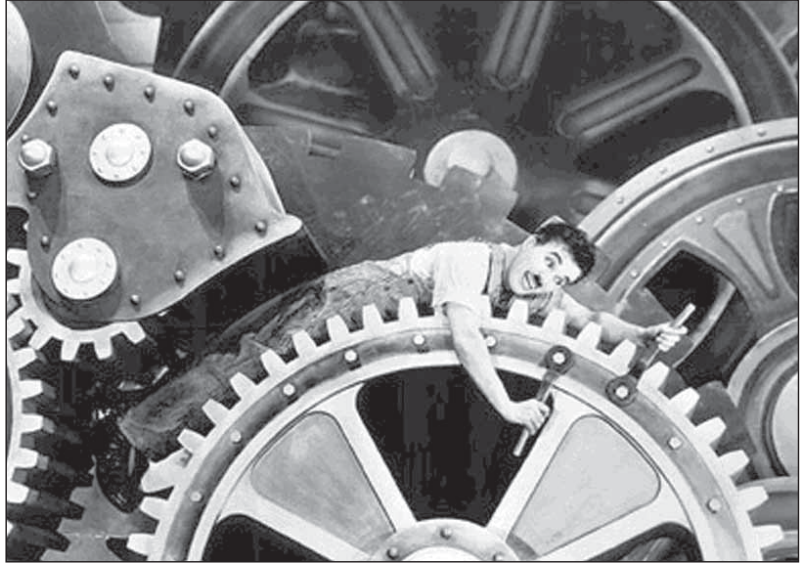
Biz işçiler kapitalistlerin paylaşım savaşlarında sınıf kardeşlerimizi öldürmemeliyiz; patronlar için dökecek kanımız yok. İşçi sınıfı olarak bir araya gelip birliğimizi korursak, örgütlü mücadele verip bizi sömüren gerçek düşmanı ortadan kaldırırsak, ancak ve ancak bu sayede yeni bir dünya kurmamız mümkün olacaktır. İnsanın insanca yaşayacağı, savaşların, sömürünün, sınıfların olmadığı bir dünya kurmak biz işçilerin ellerinde. ■

“Modern Zamanlar”

■ Gebze’den bir grup işçi

18 Mayıs Pazar günü Gebze ÜİD-DER Temsilciliği Sinema Kulübü bir film etkinliği düzenledi. Ünlü komedyen Charlie Chaplin’in “Modern Zamanlar” adlı filmini hep birlikte izledik. 1937’de çekilen film, 1929 ekonomik krizini ve krizin işçilerin hayatına nasıl yansıdığını çarpıcı bir biçimde anlatıyordu. Filmi izlerken hem çok güldük hem de kendi hayatımızdan kesitler bulduk. Film sonrasında yaptığımız sohbette, yoğun çalışma temposu, işsizlik, krizler, savaşlar, açlık gibi bizleri etkileyen sorunlara değindik.

Üretim araçlarının gelişmesiyle beraber çalışma koşullarının düzelmesi beklenirken, bizler fabrikalarda canımız pahasına çok zor koşullar altında çalışmaya mecbur bırakıyoruz. İşsizlik, gelişmişlik düzeyi ne olursa olsun dünyanın bütün ülkelerinde yaşanmakta ve biz işçiler sefaletle yüz yüze kalmaktayız. Bugün kapitalist sistem aynı krizi yaşıyor. Krizden çıkabilmenin yolu olarak da savaşlar çıkarılıyor ve bu savaşlarda biz işçi ve emekçiler

hayatımızı kaybediyoruz. “Modern zamanlarda” yıkımlar, ölümler, açlık, işsizlik, işçi sınıfının kaderi haline geliyor. Ama biz işçiler örgütlenip mücadele edersek, barbarlıkla ayakta kalabilen kapitalizmi yıkabilir ve savaşların, krizlerin, işsizliğin, açlığın olmadığı bir dünya kurabiliriz. ■

ÜİD-DER ile Piknikteydik

■ Gebze’den bir işçi

8 Haziran Pazar günü ÜİD-DER Gebze temsilciliğinin düzenlediği piknikte dostlarımızla beraberdik. Gebze Düzmeşe piknik alanında yapılan piknik, ilk anından son anına kadar dolu dolu geçti.

Pikniğimiz, dernek başkanımızın konuşması ve işçi kromuzun seslendirdiği marşlar, türkülerle devam etti. Tabii ki bizler de bu marşlara eşlik edemeden duramadık. Marş aralarında, arkadaşlarımızdan kavgalarımızı, tarihimizi, mücadelemizi anlatan işçi sınıfının şairlerinin şiirlerini dinledik. Bu sırada pikniğimiz, dışardan bazı arkadaşların dikkatini çekmiş ve şaşkın gözlerle bizleri izler olmuşlardı. Sohbet etme olanağı bulduğumuz bir işçi arkadaşımıza tüm gördüklerini bizzat fabrikalarda çalışan işçilerin yaptığını ve sahnede marş söyleyeninden şiir okuyanına, sunum yapandan bağlama çalanına emeği geçen herkesin işçi olduğunu söylediğimde şaşkınlığını gizleyemedi. Derneğimizi ve faaliyetlerini anlattığımızda bu arkadaş gözlerindeki ışıltıyla birlikte etkinliklerimize katılmak istediğini ve derneğimize gelmek istediğini ilettili.

Bu tarz güzel tablolar sonrasında arkadaşlarımızın hazırladığı yemekleri yedik. Voleybol, futbol, tavla, halat çekme yarışması derken sıra bilgi yarışmasına geldi. Çekişmeli geçen bilgi yarışması sonrası iki takım aynı puanda kaldı. Tabii ki yarışmanın çekişmeli geçmesi sevindirici oldu. Demek ki bizleri ilgilendiren konulara o kadar da yabancı değiliz. Sunum yapan arkadaşlar bu bilgilerin burada kalmaması ve gelemeyen işçi arkadaşlarımıza, fabrikada çalışan işçi kardeşlerimize ulaştırılmamız gerektiğinin altını çizdi. Serbest kürsü bölümünde ise söz alan birçok arkadaş yaşadığı duygu ve düşünce-

lerini bizlerle paylaştı. Kimi okullarında yaşadığı sıkıntıları, kimi fabrikalarında yaşadığı sıkıntıları aktardı. Bir diğer arkadaşımız ise tersanelerde yaşanan cinayetlere değinerek, tüyler ürperten örnekler verdi. Bunları her birimizin günbegün yaşadığımızı vurgulayarak mücadelenin, örgütlenmenin öneminden bahsetti.

Piknik alanından ayrılma vaktimiz geldiğinde, bulunduğumuz alanı temizleyerek ve sloganlarımızı haykırarak alandan ayrıldık. Otobüslerde söylediğimiz marşlar ve türkülerle birlikte ÜİD-DER’in bir etkinliği daha son bulmuş oldu. Eğlenceli geçen piknikten sonra bir daha gördük ki ÜİD-DER piknik etkinliğinde dahi bizlere bir şeyler öğretiyor. Paylaşmayı, yardımlaşmayı, bir arada eğlenmeyi öğretti bizlere. Şimdi bizlere düşen görev aldığımız bu enerji ile fabrikalarımızdaki işçi arkadaşlarımıza öğrendiklerimizi aktarmak ve işçi arkadaşlarımıza böyle olanakların, böyle bir derneğin olduğunu anlatmaktır.

Birleşen İşçiler Yenilmezler!

Akıntıya Karşı Kürek Çekmek

■ Bostancı'dan bir işçi

Bugün öyle bir akıntı üzerimize geliyor ki, azgın sularla boğuşmayı ve bu selin karşısında direnmeyi zorlaştırıyor. Ancak direngenlik, mücadele bilincini edinmekten, sınıfımızı tanımaktan ve öğrenmekten geçiyor. İşte tam da bu nedenle bizler ÜİD-DER'li işçiler olarak geçmiş mücadele deneyimlerimizin aydınlığında yolumuza ışık tutmaya çalışıyor ve genç işçi kuşaklarına da tarihimizi anlatıyoruz. Burjuvazi, sınıfımızın mücadele tarihini ve deneyimlerini hafızalarımızdan kazıyarak geçmişimizi yok etmeye çalışıyor. Çünkü hatırlayan ve unutmayan bir sınıf, yaşadıklarının nedenlerini asla unutmaz ve tüm bunları yaşatan burjuvaziye bedelini ödetir. Burjuvazinin saldırılarına boyun eğmez ve gücünü örgütlülüğünden alır.

Bu minvalde Aydınli ve Bostancı temsilciliklerimizde, "İşçi Sınıfının Doğuşu" adlı etkinliğimizi gerçekleştirdik. Kapitalist sistemin doğuşuyla beraber burjuvazi kendi mezar kazıcılarını da yaratmaya başlamıştı. Eskiye dair olan ne varsa yıkılıyor ve yerini yenisine, azgın çarkın yeni dişlilerine terk ediyordu. Fabrikalar, makineler, teknolojik gelişmeler birbirinin ardı sıra yaşanmaya başlanıyor ve dünya birbirine zincirlerle bağlanıyor, küçülüyor, küçülüyordu. Makineler fabrikaları, fabrikalar işçileri doğuruyordu. Kapitalizmin ilk ortaya çıkışından itibaren işçiler makinelere bağlı bir uzantı, bir kol işlevi görüyordu. Ve her bir gelişme işçilerin sırtındaki yükü artırıyordu; işsizlik, daha ucuz olan kadın ve çocuk emeğinin kullanılmaya başlanması gibi. Makineler geliştikçe, üretim daha da fazlaşıyor ama çalışma saatleri kısalıyor, aksine daha da uzatılıyor. İşçiler günde 14-16 saat çalışıyorlardı. Çalışma koşulları o kadar ağırdı ki işçiler henüz 40 yaşına gelmeden ölüp gidiyorlardı. Ama dünyanın kucağında iki sınıf mücadele etmeye başlıyordu: sömürücü asalak sınıf burjuvazi ve emeğini satarak yaşamaya çalışan, sömürülen proletarya!

Sefaletle sürüklenen işçi sınıfı öfkelerini makinelere kusmaya başlamıştı. Makine kırıcılık olarak bilinen Ludizm hareketi işçi sınıfının ilk mücadele yöntemi olarak ortaya çıkmıştı. İşçiler patronların yüreğine korku salmaya başlamıştı. Bu hareket ta ki işçilerin bağımsız bir sınıf olarak ayağa kalktıkları ve hedeflerine kapitalist sistemi koydukları 1831 Lyon ayaklanmasına kadar devam etti. Fransa'da işçilerin çalışma koşulları gittikçe ağırlaşmaya başlamış ve çalışma saatleri 18 saate kadar uzatılmıştı. Fransız işçileri yeni bir asgari ücretin belirlenmesi ve zam yapılması talebiyle isyan ettiler. Ancak yeterli uyanıklığı gösteremedikleri için valinin uzlaştırma tuzağına düştüler. Bunu fark ettiklerinde işçiler Lyon'u ele geçirdiler ancak ne yapacaklarını bilemedikleri için hiç itiraz etmeden şehri geri verdiler. Kendi sınıfsal güçlerinin farkına varmışlardı ama yönetmeyi henüz bilmiyorlardı.

Öte taraftan İngiltere'de de işçi hareketi yükseliyordu. Chartist hareket olarak anılan ve işçilerin parlamentoda da söz hakkına sahip olması gerektiğini savunan hareketin sonucunda grevler yükselmeye başlamıştı. İngiliz burjuvazisi işçilerin grev mücadeleleri karşısında sendika hakkını tanımak zorunda kalmıştı. 1832 yılında işçiler siyasal taleplerini de haykırmaya başlayacaklardı.

1844 yılında ise Alman işçiler mücadele kıvılcımını çakacaklardı. Bu ülkede de işçiler açlığa ve sefaletle karşı etmişler ve şehrin merkezinde çatışmalar yaşanmıştı.

Sınıfımızın tarihine baktığımızda, işçi sınıfının en basit hakkını bile mücadele ederek kazandığını ve koruyabildiğini görüyoruz. İşte böyle bir tarihi, burjuvazi bizlere unutturmaya çalışıyor, biz de inadına hatırlatıyoruz. Etkinliğimize katılan arkadaşlarımızın birçoğu 1800'lü yıllardan başlayarak tarihimizin anlatılmasını önemli buldular. Ve bugüne kadar tarih kitaplarında olmayan başka bir tarihi, kendi tarihlerini öğrendiklerini söylediler. Aslında kapitalizmin o "vahşi" dönemine geri dönmüş olduğunu, 12-14 saat düşük ücretlerle çalıştıklarını anlattılar. Gasp edilen haklarımızı yeniden kazanmak ve yeni kazanımlar elde etmek için sınıfımızın ataları gibi mücadeleye atılmak gerektiğini söylediler.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

ÜİD-DER 2 Yaşında

■ Gebze'den bir metal işçisi

ÜİD-DER uzun çalışmaların sonucu 2006 yılında dünyaya gözlerini açtı. Nerden alıyordu gücünü? Tabii ki işçi sınıfına olan güveninden ve fikirlerinin doğruluğundan alıyordu. Biz ÜİD-DER'li işçiler olarak ÜİD-DER'i benliğimiz olarak görüyoruz ve mücadelemizde büyütme çalışıyoruz.

ÜİD-DER bizlere neler öğretiyor? İlk önce işçi sınıfının üyeleri olduğumuzu, bu dünyayı bizim var ettiğimizi ve bu dünyayı kurtaracak olanın bizler olduğunu öğretiyor. Sonra bu toplumda bizi insan olarak var ediyor. Bizlere mücadele etmekten başka çaremizin olmadığını, birbirimize güvenmeyi, dostluğu, kardeşliği ve dayanışmayı öğretiyor. Tabii ki bizler de öğren-

diklerimizi çevremizdeki işçi arkadaşlarımıza öğretiyor. Çünkü işçilerin gücü birliğindedir. Sonuçta öğrendiğimiz şeyler hepimizin sorunu ve çözümü de ortak örgütlenmekten geçiyor. Başka çözüm yolumuz yok.

Evet ÜİD-DER bugün 2 yaşında. Başladığındaki gibi emin ve kararlı adımlarıyla çalışmaya devam ediyor. Katıldığımız eylem ve mitinglerde işçi disiplini dostla düşmana gösteriyor ÜİD-DER. Ve ÜİD-DER olarak haykırıyoruz dostta düşmana, ÜİD-DER yürüyor, mücadele büyüyor!

ÜİD-DER, Nazım ustanın dediği gibi, "bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçine" yaşamayı savunuyor. Gelin kardeşçe yaşayabileceğimiz bu dünya için mücadele edelim. Dünyanın bütün halkları kardeştir, düşman olan ise kapitalist sömürü düzenidir. Haydi, uzat elini, birlikte kardeşçe bir dünyayı yaratmak için hep birlikte mücadele edelim. ■

Sağlık İşçileri Mücadele Etmeden Kazanamaz

■ Kadıköy'den SES üyesi bir sağlık işçisi

Hastaneler başta olmak üzere sağlık hizmeti veren tüm kurumların hayatımızdaki önemi giderek daha fazla artıyor. Yaşamımızı dayanılır sınırlarda sürdürebilmek içinse hastanelere, sağlık kuruluşlarına yani sağlık çalışanlarına başvuruyoruz. İşte bizler, bu başvuru adreslerinde durmadan koşturan sağlık çalışanlarıyız. Kimimiz Acillerde kendimizi kaybederken, kimimiz anestezi teknikeri olarak ölümün sınırındaki insanların can damarı oluruz. Bazen de köpeği bağlasan durmayacak kadar kötü koşullarda röntgen çalışanı olarak radyasyona, kimimiz laboratuvarlarda kimyasallara maruz kalarak kanseri kendimize eş seçeriz. Önümüzde yatan insanın hayatının bir küçük ihmalle karmarması için, saatlerce süren ameliyatlarda ayakta durmaktan, ağrısı dayanılmaz hale gelmiş bacaklarımıza söz geçirmeye çalışırız. Biz sağlık işçileriyiz. Sadece devlete ait sağlık kuruluşlarında 300 binden fazlayız. Binlerce insandan oluşan bir işçi ordusu olarak özel hastane, klinik ve kuruluşlarda köleden beter çalışma ortamlarında sömürülmekteyiz.

Uzun zamandır hangi sektörde olursa olsun tüm çalışanlara topyekûn bir saldırı var. Sermaye sahipleri hükmettikleri işçilerin haklarını tırpanlıyor. Sağlık işçileri olarak bizler de bugünlerde en temel insani ihtiyaçlarımıza göz dikenlere dur demeye çalışıyoruz. Son dönemde tüm itirazlara ve yargının kesinleşmemiş kararına rağmen röntgen teknisyenlerinin çalışma saatleri 5 saatten 7,5 saate yükseltildi. Yine, Kamu Hastane Birlikleri ile devlet hastanelerini bir şirket gibi işletilir hale getirme, personelin tamamını sözleşmeli yapma, kurumları yerel yönetimlere devretme uygulamaları teker teker uygulamaya geçmeye başladı. Bunlara ek olarak, yaptıkları daha birçok uygulama ile sağlık çalışanlarının üstüne kâbus gibi çökenler, sadece itaat bekleyenler, şimdi de hızlarını alamayarak öğle yemeğimize de göz diktiler.

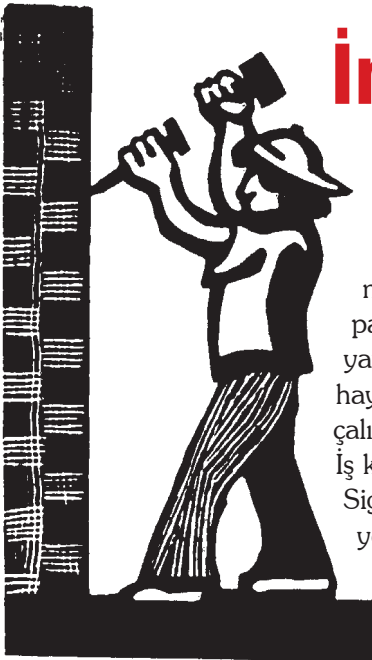
Sermayenin has temsilcisi AKP hükümetinin Maliye Bakanı, yayınladığı yiyecek yardımı yazısıyla sağlık çalışan-

larından yemek ücreti alınmasını istedi. Maliye Bakanlığının bu yazısı üzerine yıllardır ücretsiz olan yemek hizmeti ücretli hale geldi ve çalıştıkları kurumda çıkan yemekleri yiyen sağlık çalışanlarından ücret alınmaya başlandı. Çalışanlara yüzde 2 zam vererek adeta dalga geçenler şimdi de yemekten para isteyerek verdiğinin 10 katını geri almaya çalışıyor.

Dünyanın başka ülkelerinde, çalışma koşullarını düzeltmek, daha iyi koşullarda daha iyi sağlık hizmeti verebilmek için mücadele eden sağlık işçileri halkın büyük desteğini alıyor. Türkiye'de böyle bir desteğin ve güçlü bir mücadelenin doğmasını istemeyen AKP hükümeti, sağlık işçilerini halka suçlu olarak gösterip hedef tahtası yapmaktadır. Uygun koşullar sağlanmadığı ve yeterli sağlık çalışanı olmadığı için ortaya çıkan hatalı uygulamaların ya da tıbbi komplikasyonların sorumluluğunu sıradan sağlık çalışanlarına atarak aradan sıyrılmaktadır.

Oysa asıl suçlular, insanların en temel ihtiyacı olan sağlığı kapitalist sistemin en kârlı sektörlerinden biri haline getirenlerdir. Tepedeki sermaye sahipleri ve onlara hizmet eden bürokrat güruhu bu büyük pastayı paylaşırken, sağlık sektörünün işçilerine bu pastanın büyütülmesi için uzun geceler üç kuruşa nöbet tutmak, çocuğunu ağlarken bırakmak, berbat koşullarda yapılan yemeklere para ödemek ve diğerleri düşer.

Bütün bunlara engel olmak elbette mümkün, bizler tüm bunlara dur demeliyiz. Bu ülkenin her yerinde binlerce sağlık işçisi olarak örgütlendikçe kendimize saygımızı kazanıp kendi gücümüzün farkına varacağız. Haftalardır, KESK'e bağlı sağlık emekçileri sendikasında örgütlü sağlık işçileri mücadeleye devam ediyor. Hastanelerde yemeklerin boykot edilmesinden, imza toplanmasına bir dizi eylem yapıldı. Bu mücadeleler güçlendikçe, diğer sektörlerdeki binlerce sınıf kardeşimizin mücadelesiyle birleşip büyüdükçe bu saldırılar durdurulabilir. ■

İnşaat İşçilerinden

■ Gülsuyu'ndan bir grup inşaat işçisi

Bizler birkaç yıl önce memleketimizden, ailemizden kopup gelen inşaat işçileriyiz. Daha öncesinde İşçi Dayanışması bülteninde TOKİ işçisi bir arkadaşımızın mektubunu okuduk. Ve biz de kendi koşullarımızı anlatmak istedik. Bizler de herkes gibi çalışmaya, para kazanmaya geldik. Umutlarımız vardı. Ailemizi daha iyi geçindirmek, daha güzel hayatlar yaşamak istiyorduk. Ama İstanbul'da hiçbir şey bulamadık. Baktık ki memleketteki hayatlarımız daha güzel. Burada ise her şey çok zor. İş bulursak çalışıyoruz. İş bulamazsak çalışmıyoruz. Çalışınca karnımız doyuyor, çalışmazsak açız. İnşaatlarda iş güvenliğimiz yok. İş kazaları yaşıyoruz. Kışın soğukta, yazın sıcakta inşaatın tepesindeyiz. Koşullarımız çok zor. Sigortamız yok. Paramızı çoğu zaman geç ödüyorlar. Ya da hiç alamıyoruz. Geleceğimiz yok. Çürüyüp gidiyoruz.

Ama elbette ki bir çözümümüz var. Çözüm işçilerin el ele vermesiyle olur. Hakkını almasıyla olur. Birlik, beraberlik olduktan sonra biz istediğimiz her şeyi elde ederiz. Bunun için iyi ki varsın ÜİD-DER. ■

Neşe Plastik'te Grevdeyiz

■ Gebze'den grevci bir işçi

Tuzla Organize Sanayi Bölgesindeki (TAYSAD) Neşe Plastik işçileri olarak 13 Mayıs'ta greve çıktık. Fabrikada sendika üyesi 141 işçi çalışıyor. Aralık ayında başlayan sözleşme süreci 13 Mayıs'ta ücretler konusunda yaşanan uzlaşmazlık nedeni ile grevle sonuçlandı. Fabrikada ortalama 12 senelik bir işçinin aldığı maaş, asgari ücretin biraz üstünde, 460-530 YTL arasında.

Gelinen nokta aslında işçilerin içlerinde biriken öfkenin bir yansımasıydı. Artan gıda fiyatları, kira zamları ve alınan maaşların enflasyon karşısında giderek erimesi sonucu, Neşe Plastik işçileri olarak sendikaya grevi dayattık. 12 senedir Petrol-İş sendikası Kartal şubesinde örgütlü olmamıza rağmen ücretlerin bu kadar düşük olmasında sendikanın tutumunun da rolü olduğuna inanan işçiler olarak bu kez mücadelede kararlıyız. Son süreçte biz işçilerin öfkesini dindiremeyen ve üç kez grev oylaması yaptıran sendika yönetimi, her seferinde biz işçilerden oy birliği ile "greve evet" yanıtını aldı.

Bizler günde 12'şer saatlik iki vardiya halinde çalışıyoruz. Bana göre 12 senedir işçilerin sesinin çıkmamasının bir nedeni de aldığımız fazla mesai ücretlerinin kazancımızı biraz olsun yükseltmesiydi. Fakat yaşam koşullarının her geçen gün ağırlaşması ve ücretlerin enflasyon karşısında giderek erimesi nedeniyle, kazancımızı aldığımız fazla mesai ücretlerine rağmen yetmez oldu.

Greve çıkılmasındaki amaç, şüphesiz ki üretimi durdurmak ve böylece patrona isteklerimizi kabul ettirmek. Aynı zamanda da diğer fabrikadaki işçi kardeşlerimize birlik beraberlik duygusunu hissettirmek ve dayanışmanın önemini göstermek.

Bunun sonucunda diğer fabrikalardaki işçi arkadaşlara da güven vererek haklarını sonuna kadar aramalarında cesaret vermek, örgütlenmenin önemini kavratmak.

Greve çıktığımız ilk dakikalardan itibaren halaylar çekerek, büyük bir heyecan içinde grevimizi başlattık. Fakat daha aradan bir saat geçmemişken Petrol-İş Kartal şube başkanı bir açıklama yaparak, "çevrede çalışan işçi arkadaşları rahatsız etmemek için grev gözcüleri hariç herkesin servislere binip evlerine gitmesini" istedi. Bu açıklamadan sonra kendi kendime "bu nasıl grev" diye sordum. İşçi arkadaşlarımızın çoğu henüz grevin tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorlar. Bu yüzden de, sendika başkanına boyun eğip evlere dağılmak zorunda kaldık.

Aslında Petrol-İş ve diğer sendikalardan destek için gelen işçi arkadaşların dayanışmasıyla, greve katılan herkesin öfkesini ve coşkusunu bir arada büyütürken, yürekten atılan sloganlarla TAYSAD'ı inletmeliydik. Kararlılığımızı ve yalnız olmadığımızı dosta düşmana göstermemiz gerekiyordu. Ama eminim bilinçlendiğimiz oranda tüm bunları da yapacağız. Bir sınıfın parçası olduğumuzu anladığımızda giderek güçlenecek ve bilinçlenmek için çaba sarf edeceğiz. Bizler her şeye rağmen grevimize sıkı sıkıya bağlı bir şekilde devam edeceğiz. Çünkü hiçbir şey bize havadan ve çaba sarf etmeden gelmiyor. Tersine bizler her şeyi ancak örgütlü bir şekilde mücadele ederek kazanabiliriz.

Ben bugün bunları düşünebiliyorsam, bunu ÜİD-DER'li dostlarıma borçluyum. Onlarla tanıştığım günden bu yana bilinçlenmeye başladım. Önümde daha çok uzun bir yol var. ÜİD-DER'den öğrenerek, ÜİD-DER'den güç alarak mücadelemizi zenginleştirecek ve güçlendireceğiz.

Kahrolsun Sendika Ağaları!

Yaşasın Militan Sınıf Sendikacılığı!

Sorunlarımızı Birleşerek Çözelim

■ Bir grup matbaa işçisi

Bizler matbaa fabrikasında çalışan bir grup işçiyiz. Fabrikada yaşadığımız sorunları İşçi Dayanışması bülteni aracılığıyla diğer işçi kardeşlerimize de duyurmak istiyoruz. Fabrikamızda İşçi Dayanışması bültenini okuduk ve çok beğendik.

Biz bugün, fabrikalarımızda, bizden önceki işçi kuşaklarının başardıkları ortak dayanışma, örgütlenme ve mücadelenin çok gerisindeyiz. Haklarımızı korumak için bir araya gelmiyoruz. Bizler birbirimizden kopup parçalandıkça güçsüzleşiyoruz. Birliğimizin olmadığı fabrikada patronumuzun kurduğu düzen kursuz işlemeye devam ediyor. Yıllardır bu düzenin ceremesini biz işçiler çekiyoruz. Hakkını korumak isteyen, haksızlıklara karşı sesini çıkaran işçiler kapı dışarı ediliyor.

Artık fabrikada yaşadığımız sorunlar birike birike kangren haline geldi. Biliyoruz ki yaşanan sorunlar tüm işçi kardeşlerimizi rahatsız ediyor. Fakat aramızda dayanışma ve mücadele birliği olmadığı için sorunlarımızı çözemiyoruz. Ayrıca haklarımızı ve tek tek de olsa direnen işçi arkadaşlarımızı koruyamıyoruz.

Biz bir grup mücadeleden yana işçi olarak, tek başına kurtuluş olmayacağını çok iyi biliyoruz. İşyerinde disiplinli, sıkı ve mücadeleciler bir birlik kurmadan en ufak bir hak dahi kazanamayız. Ne gençliğimize ne tecrübemize ne de şansımıza güvenelim. Tek bir güvencemiz var örgütlü mücadelemiz. İşçi kardeşler, yarın çok geç olmadan, sizler de ortak taleplerimize ve hak elde etme davamıza katılın!

Bir grup mücadeleciler işçi olarak diyoruz ki:

Düşük ücretlerle çalışmak istemiyoruz. Ücretlerimiz derhal iyileştirilmelidir!

İşçi arkadaşlarımızın sosyal yaşamını yok eden zorunlu mesailer son bulsun!

Müdürlerin, vardiya amirlerinin ve bölüm şeflerinin işçilere uyguladıkları baskıların kaldırılmasını istiyoruz.

İşyerinde işçi sağlığı ve işçi güvenliği önlemlerinin alınmasını istiyoruz.

Üç kuruşluk maaşlarımızı kırpan para cezalarını kabul etmiyoruz.

Matbaa işçilerinin yasal hakkı olan yıpranma paylarının verilmesini istiyoruz.

İş güvenliği istiyoruz.

Sendikalaşmamız önündeki engellerin son bulmasını istiyoruz!

Cide'de İki Maden İşçisi İş Cinayetine Kurban Gitti

Geçtiğimiz günlerde Kastamonu'nun Cide ilçesinde bir kömür ocağında meydana gelen göçükte mahsur kalan iki işçi hayatını kaybetti. Ölen işçilerden biri askerden yeni gelmiş ve kendine güzel bir gelecek kurma hayaliyle maden ocağında işe başlamış genç bir işçiydi. Diğer işçi ise kazadan birkaç gün önce "bir hafta sonra emekli olmak üzere" dilekçe vermişti. Son yıllarda madenlerde meydana gelen kazalar zinciri gitgide artıyor. Hangi yaşta olursak olalım, kapitalistler kârları uğruna işçilerin canlarını almaya devam ediyor. Kârlarına kâr katmak isteyen patronlar, maliyetli olduğu gerekçesiyle işçilerin can güvenliklerini sağlamıyor. İşçilerin ve işçilerin ailelerinin hayatları kapitalizm içinde yok olup gidiyor.

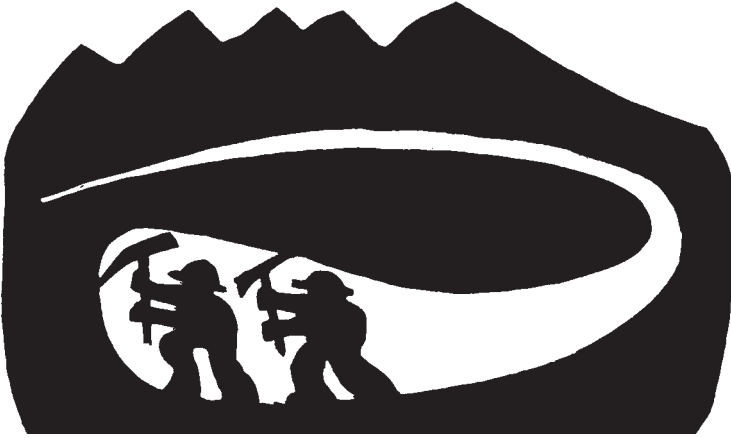
Madenler bir işyeri ya da işçilerin ailelerine ekmek götürmek için çalıştıkları yerler olmaktan çıkıp adeta sa-

vaş alanına dönmüş durumdadır. İşçiler her sabah yataklarından kalkıp işe değil, bir avuç kapitalist için kanlarını dökmeye gidiyorlar. Bu durumu şu güne kadar ölen maden işçilerinin sayısından anlayabiliyoruz. Türkiye'de 1941 yılından bu yana maden kazalarında 3 bin 712 işçi hayatını kaybetmiş, 373 bin 484 işçi de yaralanmış. Bununla birlikte iş kazaları ve ölü sayısı her geçen gün artıyor. Bugüne kadar madenlerde çok büyük kazalar da meydana geldi. Zonguldak'ın Armutlu belde-sindeki taş kömürü ocağında 7 Mart 1983'te meydana gelen kazada 103 ve yine Zonguldak'ın Kozlu ilçesindeki taş kömürü ocağında 263 madenci yaşamını yitirmişti.

Bu kazaların nereden kaynaklandığını şu verilerden anlayabiliriz: 44 ilde faaliyet gösteren 772 madenden sadece 87 tanesinin işletme belgesi var. 469 madende işçilerin sağlık raporu tutulmamakta ve "Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği"ne uyulmamakta. 428 madende sağlık kontrolü yapılmazken, 222 madende de işçilere genel çalışma şartlarıyla ilgili eğitim verilmemekte. Bunlarla birlikte son yıllarda madencilik sektörünün gelişmesi gibi gerekçelerle insan sağlığı ve iş güvenliğine hiçbir şekilde önem verilmemektedir. Üstüne üstlük mevcut olan "İş Güvenliği Yönetmeliği" de masraflı bulunarak değiştirilmeye çalışılıyor.

Gördüğümüz gibi kapitalistler adeta birer vampire dönüşmüş durumda ve her geçen gün kurbanlarının yani işçilerin kanlarını daha çok emmekteler. O madenlerde ölenler sadece işçiler değildir. Onların bakmakla yükümlü oldukları ailelerinin de hayatları sönmektedir.

Artık işçi sınıfının patronlara dur deme zamanı gelmiştir. Eğer işçi sınıfı sermaye sınıfını yok etmezse insanlık yok olacaktır. Kapitalistlerin karşısında durabilecek tek sınıf işçi sınıfıdır. Bu da ancak ve ancak örgütlü mücadeleyle olabilecek bir şeydir. İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok ama kazanabilecekleri koskoca bir dünya var. ■

Örgütlenmek Zorundayız

■ Aydınlı'dan genç bir deri işçisi

Tuzla Organize Deri Sanayi bölgesinde çalışıyorum. Çalıştığım işyerine askerliğini yapmamış ya da emekliliğine birkaç sene kalmış işçileri alıyorlar. Bu işçiler, örgütsüzlük koşullarında hepimize dayatılan "deneme süresinden" geçiriliyorlar. Bu sürede patronlar, yeni işçilerin işi nasıl yaptığını, işyerindeki disiplin kurallarına uyup uymadığını ve en önemlisi mesailere kalıp kalmadığını bakıyorlar. Bu durumlarda istenileni tam olarak yerine getirmeyenleriyse ya daha zor bölümlere veriyorlar

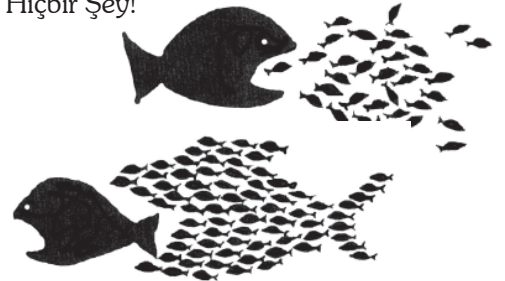
ya da doğrudan işten çıkartıyorlar.

Üstüne üstlük, deneyimsiz genç işçiler, usta veya patron her çağırdığında fazla mesaiye gitmek zorundadır. Hafta sonu, hafta içi veya resmi tatil olması durumu değiştirmiyor. İş yasasında fazla mesaiye işçinin ancak kendi rızasıyla kalabileceği belirtildiği halde, fazla mesaiye kalmayan işçiye hemen kapı gösteriliyor. Kanuna aykırı bir şekilde, bu durum kişisel sözleşmelere de iki madde halinde konuluyor. Arkadaşlardan birisi haftada 2 gün mesaiye kalmak istemediğini söyleyince küfredilip kapının yolu gösterilmişti.

Burjuva ideologları kapitalizmin artık daha insancıl olduğundan bahset-seler de, biz durumun hiç de öyle olmadığını, aksine emperyalist kapita-

lizmde açlığın da, yoksulluğun da, savaşların da, krizlerin de, sömürünün de daha yoğunlaştığını biliyoruz. Bize dayatılan bu kölece çalışma koşullarını ve kapitalizmin dünyaya saçtığı pislikleri, örgütlü olup örgütlü hareket ettiğimiz oranda değiştirebiliriz. Ya da bu sömürü çarkının dişlileri arasında bir böcek gibi ezilmeye ve suyumuzu vermeye devam ederiz...

Örgütlüysek Her Şeyiz, Örgütsüzsek Hiçbir Şey!

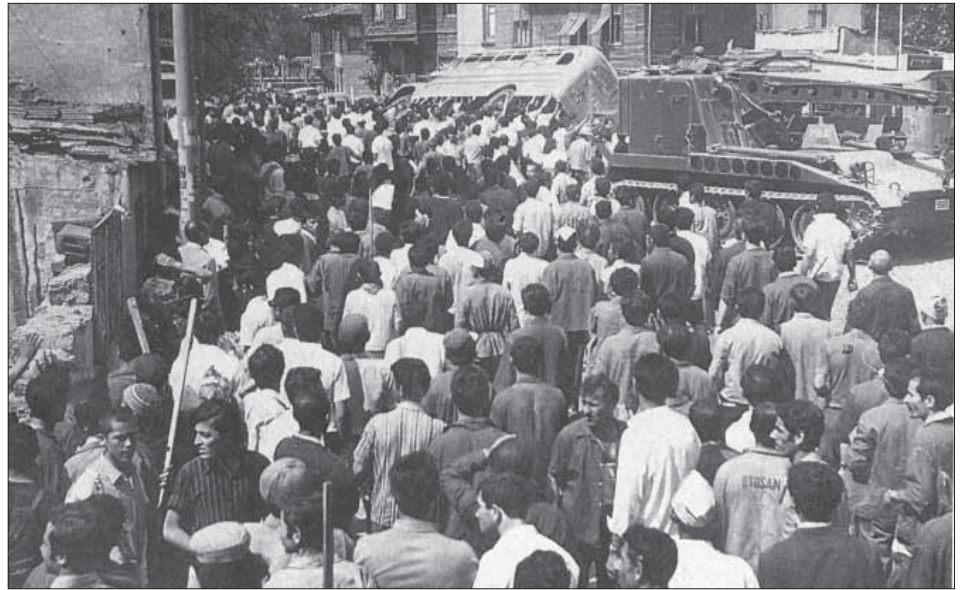

15-16 Haziran'ın Direniş Ruhuyla Örgütlü Mücadeleye

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin üzerinden 38 yıl geçti. Büyük bir cesaret ve kararlılıkla mücadeleye atılan yüz binlerce işçi, 15-16 Haziran 1970'te tüm engelleri yıkarak alanlara çıkmıştı. O iki gün boyunca işçi sınıfı, patronların yüreğine büyük bir korku saldı ve zalimlere unutamayacakları bir ders verdi.

Adalet Partisi hükümeti Meclise yeni bir sendika yasası sunmuştu. Mecliste görüşülen 274-275 sayılı yasayla, sınıf sendikacılığını savunan ve mücadeleciler bir yapıya sahip olan DİSK tasfiye edilmek isteniyordu. Amaç, gün gün yükselen, canlılık kazanan ve militanlaşan Türkiye işçi hareketini boğmak, mücadeleye ağır bir darbe vurmaktı. Bu gerici saldırıya karşı işçi sınıfı güçlü bir yanıt verdi. DİSK'in öncülüğünde, 15 Haziran'da başlayan eylemlere Türk-İş'e bağlı işyerlerindeki işçiler de katılacak, eylemler kısa zamanda İstanbul'a ve oradan da Kocaeli'ne yayılacaktı.

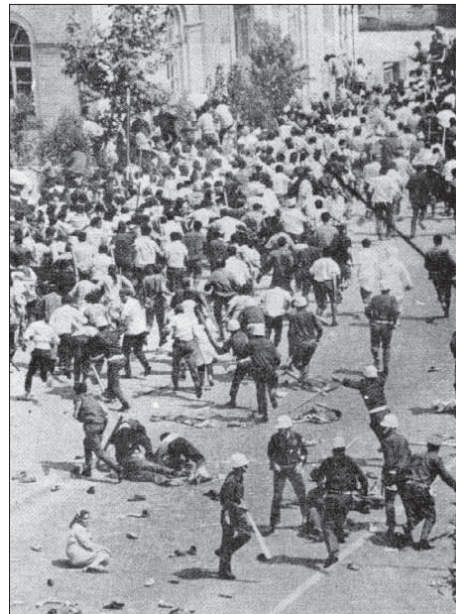
İstanbul böyle bir gün görmemişti. İşçiler 15 Haziran sabahı fabrikalardan sokaklara çıkıyor ve caddelerde büyük kalabalıklar halinde birleşiyorlardı. Yürüyüş boyunca taleplerini haykırıyor, marşlar ve sloganlarla İstanbul'u sarsıyorlardı. Tüm işçilerin hedefi İstanbul'un her iki yakasından ve Kocaeli'nden gelen kardeşleriyle buluşmak ve nasıl bir güç olduklarını dosta düşmana göstermekti. İşçiler çelikten bir kararlılığa sahiptiler ve asla yasanın çıkmasına izin vermeyecek-

lerini haykırıyorlardı. 15 Haziran günü tam 100 bin işçi greve gitmişti ve ertesi gün için de daha kitlesel bir eylem hazırlığı yapılıyordu.

16 Haziran sabahı heyecan tüm işçileri sarmıştı. Tüm Türkiye'nin kalbi İstanbul'da atıyordu. Örgütlü işçi bölükleri kararlı, öfkeli ve bir gün önceye göre bir hayli kalabalıktılar. Direnişe katılan işçilerin sayısı 150 bini bulmuştu. İşçi seli önüne çıkan asker ve polis barikatlarını aştı, karakolları basarak tutuklanmış işçileri serbest bıraktırdı. Patronların emrindeki hükümet derhal Anadolu yakasında vapur seferlerini iptal etti. Avrupa yakasındaysa Galata köprüsü açılarak ulaşım engellendi.

Gebze, Kartal, Mecidiyeköy, Eyüp başta olmak üzere tüm işçi havzalarında ve mahallelerde halk sokaklara dökülmüş, yürüyen işçi kardeşlerine destek vermeye başlamıştı. Kadın, erkek, öğrenci, işli ve işsiz işçi kitleleri yekvücut

olmuşlardı. Eyleme katılan kitleler disiplinli ve coşkuluuydu. Tüm işçi kortejlerinden aynı ses yükseliyordu: DİSK'i kapatacak yasayı Meclisten geçirmeyiz! Eylemler İstanbul ve Kocaeli'nde durmayıp diğer şehirlere de sıçrayınca AP Hükümeti sıkıyönetim ilan ederek işçileri durdurmaya çalıştı. Direnişin ikinci gününde 3 işçi kardeşimiz polis kurşunlarının hedefi olmuş ve hayatlarını kaybetmişlerdi. Direniş başlayınca aileleriyle birlikte İstanbul'u terk eden patronlar, sıkıyönetimle birlikte geri dönüyor ve işten atılmaya başlıyordu. Fakat her şeye rağmen kazanan işçi sınıfıydı. İşçi sınıfı birleştiğinde nasıl bir dev olduğunu dosta düşmana kanıtlamıştı. Sonraki günlerde yasa hayata geçirilemedi. İşçi sınıfı mücadeleye bayrağını yükseltmiş ve kazanmıştı!

Bugün de Türkiye'nin sermaye sahipleri AKP Hükümeti eliyle işçi sınıfının kazanılmış haklarına sinsici bir saldırı yürütüyorlar. 12 Eylül faşist rejiminden bu yana sendikalaşma oranları hızla düşürüldü. Sağlık, emeklilik ve eğitim olanakları neredeyse yok edildi. Ücretler yoksulluk sınırlarının altına düştü. Daha da önemlisi işçi sınıfının kendine, mücadelesine ve örgütlerine olan güveni erozyona uğradı. Peki, bu duruma son vermek için ne yapmalı?

Sınıfımızın yeniden, güçlü bir şekilde ayağa kalkabilmesi için mücadeleyi 15-16 Haziran direniş ruhuyla yükseltmeye çalışmamız gerekiyor. Örgütlü mücadeleden başka bir çaremiz yok!

Yaşasın 15-16 Haziran Genel Direniş Ruhu!

Yaşasın Militan Sınıf Sendikacılığı!

16 Haziran Tuzla Tersaneler Grevi

Tuzla tersanelerinde 15-16 Haziran Direnişinin 38. yıl dönümünde “grev, grev, grev” sesleri yükseldi. Son bir aydır hazırlıkları sürdürülen ikinci tersane grevi, “Kuralsız Yasadışı Çalışmaya Son, İnsanca Çalışma ve Yaşam Hakkı İçin Grevdeyiz” parolasıyla başladı. Tuzla Tersanesi önünde yapılan greve yaklaşık 5 bin kişi katılarak destek verdi.

Limter-İş sendikası sabah 07.30’da ilk toplanma yeri olan İçmeler Tren İstasyonunda işe giden işçilere seslendi. “Bugün işe gitmeyin”, “ölümlere sessiz kalmayın”, “grev kırıcılığı onursuzluktur”, “yasadışı üretime karşı çıkın” çağrısında bulunan sendika, tüm işçileri greve katılmaya davet etti. Aralarında ÜİD-DER’in de olduğu kitle, sloganlar, dövizler ve pankartlarla İçmeler Tren İstasyonundan Tuzla tersaneleri önünü kadar yürüdü.

Tuzla tersaneleri önünde yol trafiğe kapatıldı. Öğlene doğru Deri-İş, TÜMTİS, Nakliyat-İş, Tez Koop-İş, Hava-İş, Harb-İş sendikaları da alana gelerek greve destek verdiler. Unilever ve Arçelik işçileri de greve destek verenler arasındaydı. Ayrıca Birleşik Metal-İş’in düzenlediği “Genç İşçiler Buluşması”na katılmak için Şili’den, Bolivya’dan, Arjantin’den, Brezilya’dan, Venezuela’dan, Fransa’dan gelen genç işçiler ve sendikacılar da greve desteklerini sundular.

Grev alanında ilk konuşmayı Limter-İş sendikası başkanı Cem Dinç yaptı. Dinç şöyle konuştu: “Bugün burada adaletsiz ve kuralsız çalışmaya son verin diye patronlara, hükümete ve devlete sesleniyoruz. Burada bir vahşet yaşanıyor. Fakat bizlere her türlü yalanı söylediler. Cahil dediler. Soruyoruz, son model gemileri yapanlar da cahil dediğiniz işçiler değil mi? Bir aydır grev hazırlıklarını sürdürüyoruz, patronlar pazartesi işe gelmezseniz hepinizi işten atarız diyerek greve işçilerin katılmasına engel oluyorlar. Yürüyecek henüz çok yolumuz var. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurana dek mücadelemiz sürecek”. Dinç’in ardından DİSK başkanı Süleyman Çelebi ve direnişteki Unilever ve Arçelik işçileri de söz alarak birer konuşma yaptılar. Grev Harun Topaloğlu, Koma Çiya ve Hilmi Yarayıcı türküleriyle destek verdiler. Saat 14.30’da Limter-İş genel sekreteri Kamber Saygılı’nın konuşması ile grev sona erdi.

ÜİD-DER gerek 27-28 Şubat grevinde gerekse 16 Haziran grevinde Tuzla tersane işçilerinin yanında oldu. 16 Haziran grev hazırlıkları sürecinde hemen hemen tüm basın açıklamaları ve yürü-

yüşlerde yer alarak, “Tersanelerde ölüme son” çığlığına sesimizi kattık. Grev günü sabahın erken saatlerinde derneğimizin şapkalarını da giyerek greve katıldık. İşçiler hükümetin ve polis baskısından yakınıyorlardı. Greve katılımın işten atılma korkusu nedeniyle düşük olduğu, bu sabah işçilerin özel servislerle çok erken işbaşı yaptırıldığı dile getiriliyordu. Gerçekten de sabahın erken saatlerinden itibaren polis, grevi kırabilmek için tüm tersaneler bölgesinde yoğun bir baskı kurdu ve işçileri dışarıya çıkmalarına engel oldu. Ama öncü işçiler pes etmeyeceklerini, “tersanelere mutlaka işçilerin denetlediği bir sendikayı sokarak sorunlarını çözeceklerini” söylüyorlar.

5 yıldır kaynakçı olarak tersanelerde çalışan bir işçi kardeşimiz ise, taşeron firmaların düşük ücret ve sigortasız işçi çalıştırdıklarından ve fazla mesailerle sosyal hayatlarının yok edildiğinden yakınıyordu. Tersanede çalışmaktan dolayı astım olduğunu, greve işyerinden tahminen 2 kişinin katıldığını, fakat çoğunluğunun işten atılma korkusu ile burada olmadığını söyledi bize. Urfalı bir tersane işçisi ise, iş kazalarının üstünün örtüldüğünü, dışarıya duyurulmadığını, kendisinin çalıştığı tersane somutunda örnekleyerek anlattı. Konuştuğumuz pek çok işçi benzeri koşullardan söz ettiler. İşçilerin büyük çoğunluğunun örgütsüz olduklarını, kendilerine, mücadelelerine ve sendikalarına güvenmediklerini ve bu nedenle grev alanında olmadıklarını dile getiren işçi arkadaşın bu sözleri soruna parmak basar nitelikteydi.

Gerçekten de Tuzla tersane işçileri gibi tüm işçilerin de esas sorunu örgütsüz ve dağınık olmalarıdır. Örgütsüz olduğumuz için, patronlar karşısında tam anlamıyla bir hiçiz. İş kazası geçirip ölen, sonra da boynuna ip takılarak tersanenin güvertesine asılan işçi kardeşimizin ölü bedenine bile sahip çıkamıyorsa, bunun nedeni örgütsüzlüktür. Tüm işçi kardeşlerimiz ölüm korkusu yaşamalarına, sıra kimde diye düşünmelerine rağmen greve katılmıyorsa, bunun nedeni örgütsüz olmamızdır. İşten atılmaktan, aç kalmaktan korkuyoruz. Ama korkularımız ne ölümleri durduruyor ne karnımıza giren lokmaları artırıyor. Korkunun kara duvarını yıkmalıyız, bir araya gelerek örgütlenmeli ve militan sınıf sendikacılığını işyerlerinde egemen kılmalıyız. İşte o zaman tüm taleplerimize tercümanlık yapan patronlarına kabul ettirebilir ve ölümleri Haydi örgütlenmeye, haydi mücade-

Birleşen İşçiler Yenilmezler!

